

บทที่ 2

วรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพลศึกษาในโรงเรียนนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่โรงเรียน จะต้องจัดให้มีขึ้น เพราะจะเป็น ประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตดังนั้นทุกคนที่ต้องรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาและ พัฒนาเด็กในโรงเรียนการพลศึกษานั้นเป็นหน้าที่ที่ทุกคนปฏิบัติ เพราะนอกจากจะส่งเสริมให้ นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์แล้ว ยังทำให้นักเรียนมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง สุขภาพดี มีจิตใจที่ดีงาม มีคุณธรรม มีความอดทน มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และเป็นผู้มีระเบียบวินัย ซึ่งมีส่วน ช่วยในการปกครองนักเรียนอีกด้วย ทั้งนี้เพราะการกีฬาทุกชนิด ย่อมมีกติกาต่าง ๆ เหล่านี้ จะมี ส่วนช่วยให้นักเรียนเป็นคนเคารพกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และมีเหตุผล

ดังนั้น เพื่อให้สามารถพัฒนาศักยภาพของคนทุกคนในด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา สังคม และจริยธรรม และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภาครัฐบาล จึงกำหนดแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา เด็ก เยาวชน และ ประชาชนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างสมดุล ยั่งยืน และมี ประสิทธิภาพมากขึ้น

2.1 แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ

2.1.1 แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1 (พ.ศ.2531-2539) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาการกีฬาให้เป็นพื้นฐาน ในการพัฒนาเด็ก เยาวชน และประชาชน ให้มีสุขภาพอนามัย ที่แข็งแรง มีระเบียบวินัย ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีจริยธรรม สามัคคีธรรม ความเป็นผู้มี น้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักเสียสละ มุ่งผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนบุคคล ตลอดจนมีความ มุ่งมั่นที่จะสร้างเกียรติภูมิของชาติในด้านกีฬาให้สูงขึ้น โดยกำหนดให้แผนพัฒนากีฬา แห่งชาติประกอบด้วยแผนพัฒนาขั้นพื้นฐานด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. แผนพัฒนากีฬาเพื่อสุขภาพ
2. แผนพัฒนาโภชนาการกับการกีฬา
3. แผนพัฒนาการบริหารองค์กรในการพัฒนากีฬา
4. แผนพัฒนากีฬาเพื่อการแข่งขัน (แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 1, 2531)

2.1.2 แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 2 (2540-2544) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชนออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อพัฒนาให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ สังคม และจริยธรรม มุ่งพัฒนากีฬาขั้นพื้นฐาน กีฬาเพื่อมวลชน กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และกีฬาเพื่ออาชีพ โดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬานำมาพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา จัดหาจัดสร้างสื่ออุปกรณ์การกีฬา และสถานกีฬาให้เพียงพอับความต้องการของท้องถิ่น พัฒนาองค์กรด้านการกีฬาให้เข้มแข็ง สนับสนุนให้องค์กรภาครัฐและภาคเอกชนทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีส่วนร่วมในการพัฒนาการกีฬา รวมทั้งสร้างเอกภาพการบริหารและการดำเนินงานพัฒนาการกีฬา

เพื่อให้สามารถดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงกำหนดแผนงานไว้ 6 แผนงาน ดังนี้

1. แผนงานพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐาน
2. แผนงานพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชน
3. แผนงานพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. แผนงานพัฒนาการกีฬาเพื่อการอาชีพ
5. แผนงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬา
6. แผนงานพัฒนาการบริหารการกีฬา

(แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 2: 2540)

2.2 ประเภทของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นหน่วยงานของรัฐอีกหน่วยงานหนึ่งที่สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่ผลิตเยาวชนของชาติ ให้มีคุณภาพมีประสิทธิภาพและสมรรถภาพ อันจะเป็นกำลังของชาติต่อไปในอนาคต โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แห่งแรกในประเทศไทย ได้แก่ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน ตั้งอยู่ที่อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี รับเด็กยากไร้ ไกลคมนาคม และชาวเขาจากจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ เข้าเรียนระดับประถมศึกษา เป็นโรงเรียนรัฐบาลประเภทพิเศษ อยู่ประจำกินนอน รัฐให้การสงเคราะห์ค่าอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อาศัย เครื่องเขียนแบบเรียน จัดหลักสูตรเน้นหนักในวิชาชีพ เมื่อจบหลักสูตรประถมศึกษาแล้วหากเรียนดี มีความประพฤติดี เหมาะสมจะกลับไปเป็นผู้นำท้องถิ่นได้ กรมสามัญศึกษาก็จะให้ทุนการศึกษา โดยคัดเลือกไปเรียนต่อระดับมัธยมศึกษา หรืออาชีวศึกษา หรือวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็จะให้กลับไปเป็นครูในท้องถิ่นกันดารอันเป็นภูมิลำเนาของเด็กเอง

เมื่อโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน กาญจนบุรี ได้ดำเนินการมาแล้ว กรมสามัญศึกษา ได้พิจารณาขยายการศึกษาสงเคราะห์ออกไปอย่างกว้างขวางโดยกำหนดในแผนพัฒนาการศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปัจจุบันนี้มีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แยกประเภทได้ 10 ประเภท ดังนี้

1. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ประจำเขตศึกษา โรงเรียนประเภทนี้จัดตั้งขึ้นสำหรับเด็กที่มีบ้านเรือนอยู่ห่างไกลคมนาคม เช่น เด็กตามป่า ตามเขา ตามเกาะ เด็กเหล่านี้ถือว่าเป็นกลุ่มที่ไม่มีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาตามปกติ มีจำนวน 12 โรงเรียน ได้แก่

1.1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์บางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 1

1.2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นราธิวาส อำเภอแว้ง จังหวัดนราธิวาส เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 2

1.3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สุราษฎร์ธานี อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 3

1.4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เขาพนม อำเภอเขาพนม จังหวัดกระบี่ เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 4

1.5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี เป็นโรงเรียนประจำเขต 5

1.6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ชัยนาท อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 6

1.7 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 7

1.8 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 8

1.9 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สกลนคร อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 9

1.10 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์รั้วบุรี อำเภอรั้วบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 10

1.11 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 11

1.12 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จันทบุรี กิ่งอำเภอเขาชีชมภู จังหวัดจันทบุรี เป็นโรงเรียนประจำเขตการศึกษา 12

2. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ชาวเขา จัดตั้งขึ้นเพื่อการศึกษาแก่บุตรหลานของชาวเขา โดยเฉพาะ มีจำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่

2.1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เลย อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย ในเขตการศึกษา 9

2.2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพชรบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ในเขตการศึกษา 7

2.3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์น่าน อำเภอเวียงสา จังหวัดน่าน ในเขตการศึกษา 8

2.4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ในเขต

การศึกษา 8

2.5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอน อำเภอแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

ในเขตการศึกษา 8

2.6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพชรบุรี อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ในเขต

การศึกษา 5

3. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับบุตรผู้ถูกภัยคุกคามจากผู้ก่อการร้าย ขาดผู้อุปการะ มีจำนวน 1 โรงเรียน คือ

3.1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พัทลุง อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง ในเขตการศึกษา 3

4. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับบุตรหลานของผู้ป่วยโรคเรื้อน มีจำนวน 4 โรงเรียน ได้แก่

4.1 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ขอนแก่น อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น ในเขต

การศึกษา 9

4.2 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์อำนาจเจริญ อำเภอเมือง จังหวัดอำนาจเจริญ ในเขต

การศึกษา 10

4.3 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงดาว อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ในเขต

การศึกษา 8

4.4 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ในเขต

การศึกษา 8

5. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับเด็กในชุมชนที่เป็นแหล่งเสื่อมโทรม จัดขึ้นเพื่อการศึกษาแก่เด็กในชุมชนที่เป็นแหล่งเสื่อมโทรม หรือชุมชนที่มีปัญหา มีจำนวน 1 โรงเรียน คือ

5.1 โรงเรียนพิบูลย์ประชาสรรค์ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร

6. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับเด็กที่ได้รับภัยพิบัติจากอุทกภัยในภาคใต้ จัดขึ้นเพื่อรับเด็กที่เป็นบุตรหลานของผู้ประสบอุทกภัย และเด็กที่ขาดโอกาสทางการศึกษาในภาคใต้ มีจำนวน 1 โรงเรียน คือ

6.1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 19 อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ในเขตการศึกษา 3

7. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับบุตรหลานของผู้ประสบวาตภัยในจังหวัดภาคใต้ มีจำนวน 1 โรงเรียน คือ

7.1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 20 อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพร ในเขตการศึกษา 3

8. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับนักเรียนดีแต่ยากจน และนักเรียนปัญญาเลิศ จากทุกพื้นที่ทั่วประเทศได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เป็นโรงเรียนประเภทประจำ มีจำนวน 1 โรงเรียน คือ

8.1 โรงเรียนสมเด็จพระปิยะมหาราชมณเฑียร อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี
ในเขตการศึกษา 5

9. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สำหรับชาวไทยภูเขา ดั้งถิ่นฐานกระจัดกระจาย ไม่เป็นหลักแหล่งรัฐไม่สามารถบริการได้ทั่วถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระเมตตาพระราชทานเงินทุนของมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์ให้จัดสร้างขึ้น เป็นโรงเรียนประเภทประจำ มีจำนวน 2 โรงเรียน ได้แก่

9.1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 21 อำเภอแม่ลาน้อย จังหวัดแม่ฮ่องสอน
ในเขตการศึกษา 8

9.2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 22 อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ในเขตการศึกษา 8

10. โรงเรียนตามโครงการพระราชดำริ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือสงเคราะห์เยาวชนที่ครอบครัวมีฐานะยากไร้ทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงของชาติ มีจำนวน 7 โรงเรียนด้วยกัน คือ

10.1 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 23 อำเภอนครไทย จังหวัดพิษณุโลก ในเขตการศึกษา 7

10.2 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 24 อำเภอจุน จังหวัดพะเยา ในเขตการศึกษา 8

10.3 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 25 อำเภอร่องกวาง จังหวัดแพร่ ในเขต
การศึกษา 8

10.4 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ในเขต
การศึกษา 8

10.5 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 27 อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย ในเขต
การศึกษา 9

10.6 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร ในเขต
การศึกษา 10

10.7 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 29 อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ ในเขต
การศึกษา 11

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ผู้บริหาร ครูพลศึกษา ตลอดจนบุคลากร
ที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จะต้องเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่สุด ในการที่จะทำให้การเรียน
การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน ได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ครูพลศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีความ
เข้าใจ มีความรู้ความชำนาญ สามารถจัดสภาพการณ์ ที่จะส่งเสริมประสบการณ์ต่าง ๆ ให้กับ
นักเรียนได้การปฏิบัติงานของครูพลศึกษาในโรงเรียน จึงเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า วิชาพลศึกษา
จะได้รับการยอมรับจากครูในโรงเรียน ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไป

ดังที่วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) กล่าวว่า ครูพลศึกษานับว่ามีความสำคัญในวิชาพลศึกษา
เป็นอย่างมาก การที่วิชาพลศึกษาจะมีประโยชน์ต่อนักเรียนหรือไม่มากนักขึ้นอยู่กับ
สามารถจัดหรือสอนวิชาพลศึกษา ให้นักเรียนได้รับประโยชน์หรือไม่ มากน้อยเพียงใดถ้าครู
สามารถจัดโปรแกรมพลศึกษาให้มีการเรียนการสอน ที่นักเรียนได้รับประโยชน์มาก ผู้บริหาร
นักเรียน ผู้ปกครอง ตลอดจนประชาชนทั่วไป ก็จะเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษา ต้องการให้
มีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาต่อไป แต่ถ้าหากการสอนวิชาพลศึกษาของครู ตรงกันข้ามกับ
ที่กล่าวนี้ โรงเรียนหรือผู้มีส่วนรับผิดชอบเกี่ยวกับการศึกษาของนักเรียน ก็คงจะเลิกสนับสนุน
หรือจัดให้มีการเรียนการสอน วิชาพลศึกษาแก่นักเรียนในโรงเรียนก็ได้

เมื่อพิจารณากันอย่างถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นได้ว่าในการที่จะทำให้การเรียนการสอนวิชา
พลศึกษา ได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้นั้น ผู้ที่รับผิดชอบต้องอยู่ในลักษณะของการบริหาร
จัดการ ซึ่งได้แก่การดำเนินกิจกรรมทางพลศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่าน
ได้ให้ความหมาย ของการบริหารจัดการ ไว้ดังนี้

2.3 การบริหารจัดการ

ศาสตราจารย์ชูป กาญจนประกร กล่าวว่า “การบริหาร หมายถึง การทำงานของคณะบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่ร่วมกันปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน” (อ้างถึงใน ปรีชา กลิ่นรัตน์ : 2530)

ศาสตราจารย์สมพงศ์ เกษมสิน กล่าวว่า “การบริหาร คือ การใช้ศาสตร์และศิลปะ นำเอาทรัพยากรการบริหาร (Administrative resources) มาประกอบการตามกระบวนการบริหาร (Process of administration) ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมพงศ์ เกษมสิน : 2521)

ดร.อรุณ รักธรรม ได้ให้ความหมายของการบริหารไว้ว่า “เป็นการกระทำของสิ่งหนึ่งสิ่งใดของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มุ่งถึงความสำเร็จร่วมกันโดยฝึกหลักประหยัดและประสิทธิภาพ และความสำเร็้นั้นจะต้องเป็นที่พึงพอใจของผู้รับบริการในผลงานนั้นจึงเห็นได้ว่า การบริหารงานเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ” (อ้างถึงใน ปรีชา กลิ่นรัตน์ : 2530)

อย่างไรก็ดี จากความหมายของการบริหารจัดการที่ได้นำเสนอไว้ จะเห็นได้ว่าการบริหารจัดการมีลักษณะเด่นเป็นสากลอยู่หลายประการ คือ

1. การบริหารย่อมมีวัตถุประสงค์
2. การบริหารอาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ
3. การบริหารต้องใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน
4. การบริหารมีลักษณะการดำเนินการเป็นกระบวนการ
5. การบริหารเป็นการดำเนินงานร่วมกันของกลุ่มบุคคล
6. การบริหารอาศัยความร่วมมือร่วมใจของบุคคล

ฉะนั้น จึงต้องอาศัยความร่วมมือ (Collective mind) เพื่อให้เกิดความร่วมมือของกลุ่ม (Group cooperation) อันจะนำไปสู่พลังร่วมของกลุ่ม (Group effort) ที่จะทำให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ (สมพงศ์ เกษมสิน : 2521)

กระบวนการบริหาร (Administrative Process) มีนักการศึกษาได้ให้ความเห็นไว้แตกต่างกัน การเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลังก็แตกต่างกัน

เซียร์ (Josse B. Sears) ได้เขียนไว้ในหนังสือธรรมชาติของการบริหารว่าต้องประกอบด้วยกระบวนการดังต่อไปนี้

1. การวางแผน (Planning) เป็นการกำหนดแผนงานไว้ล่วงหน้า
2. การจัดองค์กร (Organizing) เป็นการกำหนดหน้าที่ในตำแหน่งต่าง ๆ ให้ชัดเจน

3. การวินิจฉัยสั่งการ (Decision making) เป็นการพิจารณาเพื่อสั่งการและมอบหมายงานให้ผู้ร่วมงาน

4. การประสานงาน (Coordinating) เป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานและตำแหน่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. การควบคุม (Controlling) เป็นการติดตามผลการปฏิบัติงาน

ส่วนกระบวนการบริหารตามแนวคิดของเกรก (Gussett T. Gregg) 7 ประการ ได้แก่

1. การตัดสินใจสั่งการ (Decision-making)
2. การวางแผนปฏิบัติงาน (Planning)
3. การจัดองค์การ (Organizing)
4. การเสนอรายงาน (Communicating)
5. การใช้อิทธิพล (Influencing)
6. การประสานงาน (Coordinating)
7. การประเมินผลงาน (Evaluating) (อ้างถึงใน จรัส โพธิ์ศิริ : 2523)

ต่อมาในปี ค.ศ. 1951 นักการบริหารการศึกษาของอเมริกาได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารไว้ในหนังสือศิลปะการบริหาร (Art of Administration) ซึ่งมีขั้นตอนที่สำคัญ 10 ขั้นตอนต่อไปนี้

1. กำหนดความมุ่งหมายของงานให้ชัดเจน
2. การทำแผนของโครงสร้างขององค์การ
3. กำหนดอำนาจหน้าที่และขอบเขตของงานที่บุคลากรต้องปฏิบัติ
4. มอบอำนาจให้บุคลากรได้ทำงานโดยทั่วถึง
5. ควบคุมการปฏิบัติงาน
6. ปฏิบัติการทุกอย่างที่จำเป็น เพื่อรักษาคุณภาพและปริมาณของงานให้อยู่ในสภาพที่ดี

อยู่ตลอดเวลา

7. ให้มีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิดระหว่างหน่วยงานย่อยทุกหน่วยงาน
8. กระตุ้นเร้า บำรุงขวัญให้กำลังใจและสวัสดิการแก่บุคลากรทุกคน
9. ประเมินผลการปฏิบัติงาน
10. วางแผนเพื่อขยายงานในอนาคตให้รัดกุม

สมาคมผู้บริหารการศึกษาของสหรัฐอเมริกา (The American Association of School Administrators ใช้ตัวย่อว่า AASA) ได้มีความเห็นว่า กระบวนการบริหารการศึกษา ควรประกอบด้วยขั้นตอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การกำหนดโครงการที่จะทำว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร จะมอบหมายให้ใครทำ จะกระทำที่ไหน และจะกระทำเมื่อใด เพื่อใช้เป็นแผนปฏิบัติการในการบริหารการศึกษา

2. การสรรหาตัวบุคคล และวัสดุอุปกรณ์ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานตามแผน (Allocation) เพื่อให้สอดคล้องกับการวางแผน จึงจำเป็นต้องมีการเตรียมหาตัวบุคคล และปัจจัยเกื้อกูลต่าง ๆ ในการดำเนินการตามกระบวนการบริหารการศึกษา

3. การให้กำลังใจในการปฏิบัติงาน (Stimulation) เพื่อเป็นการบำรุงขวัญและให้กำลังใจแก่ผู้ร่วมงานในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การประสานงาน (Coordination) เพื่อให้ผู้ร่วมงานได้มีโอกาสพบปะประชุมปรึกษาหารือกัน แสดงความคิดเห็น ชักถามเรื่อง ขององค์การในขอบเขตตามวัตถุประสงค์ และความมุ่งหมายขององค์การ จึงถือเป็นขั้นหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาด้วย

5. การประเมินผลงาน (Evaluation) เพื่อเป็นการตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตลอดจนการปฏิบัติงานของผู้ร่วมงาน เพื่อจะได้ทราบปัญหาข้อขัดข้องต่าง ๆ จะได้หาทางแก้ไขและนำไปปรับปรุงในการวางแผนต่อไปในอนาคต

การเสนอแนวความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการบริหาร เป็นผลมาจากการปรับปรุงการบริหารในรูปแบบของการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific management) ซึ่งพยายามค้นหาวิธีการบริหารที่ดีที่สุด (One best way) ในการดำเนินงานกระบวนการบริหารที่ได้รับความนิยมยกย่องมากที่สุด และเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ได้แก่กระบวนการบริหารของศาสตราจารย์ กุลลิค (Luther Gulick) และศาสตราจารย์ ลินคอล์น เออร์วิค (Lyndall Urwick) ซึ่งเรียกย่อจากอักษรตัวแรกของแต่ละประการว่า “พอสด์ค้อร์บ” (POSDCoRB) ซึ่งมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. P = Planning หมายถึง การวางแผนในอนาคตซึ่งจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ (Objective) นโยบาย (Procedure) และเป้าหมาย (Targets) เพื่อให้แผนที่กำหนดนั้นมีความสอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการดำเนินงานเป็นขั้นที่ต้องใช้หลักการความรู้ และเทคนิคสำหรับวิจัยคาดการณ์ในอนาคต เพื่อให้การบริหารงานได้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้

2. O = Organizing หมายถึงการจัดรูปโครงสร้างขององค์การหรือหน่วยงานให้เหมาะสมกับลักษณะของงาน และความรับผิดชอบหน่วยงานจากองค์การ หรือหน่วยงานใหญ่ เป็นหน่วยงานย่อยเป็น กรม กอง แผนก หรือสำนัก คณะวิชา ภาควิชา แผนกงานเฉพาะงาน

เฉพาะอย่าง (Specialization) โดยแบ่งไว้เป็นระเบียบ มีผังบังคับบัญชาและช่วงแห่งการควบคุม (Span of Control) กำหนดหน้าที่ของบุคลากรที่รับผิดชอบไว้อย่างชัดเจน

3. S = Staffing หมายถึงการสรรหาบุคลากร การคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน รวมทั้งการบรรจุแต่งตั้ง ถอดถอนบุคลากรเข้าปฏิบัติงาน ตามความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องเฉพาะทาง มาปฏิบัติงานให้เหมาะสม ตลอดจนการกระตุ้นเร้าให้กำลังใจ บำรุงขวัญ ให้สวัสดิการ แก่บุคลากรทุกระดับ

4. D = Directing หมายถึงการอำนวยการการวินิจฉัยสั่งการ รวมทั้งการควบคุมการปฏิบัติงาน การนิเทศงาน ซึ่งต้องใช้ศาสตร์ในการบริหารตามหลักการและทฤษฎีไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษย์สัมพันธ์ในการบริหาร (Human Relations) และการจูงใจ มาผสมผสานให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม

5. Co = Coordinating หมายถึง การประสานงานเพื่อให้เกิดการประสานสัมพันธ์ ร่วมมือกันทุกฝ่าย ระหว่างหน่วยงานย่อยภายในองค์กร และบุคลากรระหว่างหน่วยงาน ต่อหน่วยงานเพื่อจัดปัญหาข้อขัดแย้งในการปฏิบัติงาน การร่วมมือประสานงานเป็นปัจจัย ส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีช่วยในการปฏิบัติงานเกิดความสัมฤทธิ์ผล บรรลุวัตถุประสงค์ ตามประสงค์ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. R = Reporting หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงานการเสนอรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับขั้น เพื่อจะได้ช่วย แสวงหาแนวทางการปฏิบัติงานหรือแก้ไขปัญหาและ อุปสรรคการปฏิบัติงานให้ลุล่วงไปด้วยดี รวมทั้งการเสนอรายงานให้ทุกฝ่ายทราบเพื่อสร้างความ เข้าใจและความภาคภูมิใจเกิดขึ้นในหน่วยงาน นอกจากนี้การรายงานผลการปฏิบัติงานยังรวมถึง การประชาสัมพันธ์ (Public relations) ซึ่งต้องแจ้งให้ประชาชนทราบด้วย ความสำคัญของการ รายงานต้องตั้งอยู่บนรากฐาน ของข้อเท็จจริงไม่ใช่เป็นการบิดเบือนข่าวให้ประชาชนหลงคิด

7. B = Budgeting หมายถึง การจัดทำงบประมาณการเงิน การวางแผนการใช้จ่ายเงิน อย่างรอบคอบรัดกุม การทำบัญชีงบประมาณรายรับรายจ่าย การตรวจสอบการใช้จ่ายเงินให้เป็นไป ตามงบประมาณที่กำหนดไว้ (จรัส โพธิศิริ : 2533)

2.4 การบริหารจัดการโปรแกรมพลศึกษา

หลักของการจัดการพลศึกษา

กิจกรรมทางพลศึกษา เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการจัดโปรแกรมทางพลศึกษา เพราะว่า กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อที่จะนำไปสู่การบรรลุจุดหมายปลายทางของพลศึกษา ฉะนั้น การจัด กิจกรรมในระดับต่าง ๆ ขึ้นนั้น จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าจะบังเกิดอะไรให้แก่เด็กมากที่สุด

ฟอง เกิดแก้ว (ม.ป.ท.) กล่าวว่า การบริหารจัดการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน หมายถึง การร่วมมือกันดำเนินงานพลศึกษาในโรงเรียน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

หลักของการพลศึกษา ก็ได้วางไว้เช่นเดียวกับหลักของวิชาอื่นโดยทั่วไป ซึ่งเป็นการอธิบายหรือการแนะแนวทางในเนื้อหาวิชาซึ่งนั้น ๆ เพื่อที่จะให้ประสบผลสำเร็จมากที่สุด

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้ให้ข้อเสนอแนะถึงการจัดพลศึกษาในโรงเรียนว่า “พื้นฐานการจัดพลศึกษาในโรงเรียนอย่างหนึ่งก็คือ การจัดให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วม ในกิจกรรมพลศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน และทั่วถึงกันตามความต้องการความสามารถและความสนใจของนักเรียนแต่ละคน ทั้งได้รวมทั้งได้รับคำสอน การรับความช่วยเหลือแนะนำ การใช้สถานที่อุปกรณ์และสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการพลศึกษาด้วย”

William ได้รวบรวมหลักการของพลศึกษาไว้ ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคน ได้เข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาโดยไม่ต้องคำนึงว่าเด็กเรานั้นจะมีความพิการทางร่างกายหรือทางจิตหรือไม่

จากธรรมชาติและความต้องการทางเด็กทั่วไป ก็ทำให้เราได้ทราบแล้วว่าเด็ก ๆ มีความต้องการเป็นอย่างมากในการที่จะแสดงออกถึงความสามารถของตนเอง ดังนั้น ก็เป็นหน้าที่ของผู้บริหารงานที่จะต้องวางโปรแกรมทางพลศึกษาไว้ เพื่อสนองความต้องการ และความสามารถของเด็กในแต่ละระดับ

2. โปรแกรมทางพลศึกษาที่จัดขึ้น ควรจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กได้มองเห็นคุณค่าหรือความสำคัญของคนอื่น ๆ ช่วยให้เด็กสามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้ เพื่อที่จะได้เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น

3. โปรแกรมทางพลศึกษาควรเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีทัศนคติที่ดี ทั้งนี้โดยที่จะเริ่มด้วยการให้เด็กได้รับความสำเร็จในกิจกรรมต่างๆเสียก่อน ส่งเสริมให้เด็กได้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เป็นผู้ที่มีมองเห็นคุณค่าของการพลศึกษา ทั้งนี้จะทำได้โดยการจัดการแข่งขันซึ่งมีทั้งการแข่งขันทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน การทำเช่นนี้จะช่วยส่งเสริมเด็กให้มีการสมาคมกับคนอื่น ๆ มากยิ่งขึ้น

4. โปรแกรมพลศึกษาควรจะช่วยให้เด็กเป็นที่มีสุขภาพดี ตลอดทั้งสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้นได้

5. โปรแกรมทางพลศึกษาควรจะได้ส่งเสริมเกี่ยวกับทางด้านอารมณ์และจิตใจของเด็ก สิ่งนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนในขณะที่เด็กได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เด็กจะบังเกิดความสุขสนุกสนาน และมีความพอใจซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้จักการบังคับจิตใจเข้าร่วมกับผู้อื่น และสามารถจะเข้าใจในพฤติกรรมที่ผู้อื่นแสดงออกมาด้วย

6. จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการจัดการแข่งขันระหว่างโรงเรียนนั้น มิได้มุ่งหวังที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เล่นแต่เพียงฝ่ายเดียว แต่มีความปรารถนาที่จะสอนให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ดู คือ ทำให้ผู้ดูมีความเข้าใจในพฤติกรรมต่าง ๆ โดยมีได้เน้นแต่ในเรื่องของชัยชนะแต่เพียงอย่างเดียว

7. กิจกรรมทางพลศึกษาที่จัดขึ้นมานั้น จะเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการศึกษา คือ จะช่วยให้ผู้เข้าร่วมในกิจกรรมนั้นได้มีความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ได้ดี และจะเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การประชาธิปไตยต่อไป (อ้างถึงจรรยา แก่นวงษ์คำ : 2517)

บุชเชอร์ (Bucher, 1975) ได้เสนอข้อควรคำนึงในการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนไว้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียนนั้น ควรที่จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับระดับความสามารถและความสนใจของนักเรียน
2. อาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษาจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหาวิชาของกิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้จัดขึ้น รวมไปถึงวิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน เป็นอย่างดี
3. ควรได้มีการจัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ พร้อมกับการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นได้ก่อนที่จะกำหนดกิจกรรม
4. อาจารย์ผู้สอนจะต้องศึกษาและมีความเข้าใจในวัย เพศ หรือระดับของนักเรียนและสามารถเตรียมการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับกิจกรรม และระดับของนักเรียน
5. กิจกรรมที่จัดขึ้น จะสามารถช่วยทำให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ทั้งในด้านการพัฒนาเป็นรายบุคคล และพัฒนากลุ่ม
6. กิจกรรมที่จัดขึ้นสามารถทำให้นักเรียนได้มีทักษะพื้นฐานในการเคลื่อนไหวได้อย่างถูกต้อง และปฏิบัติตนอยู่ในกฎกติกา ระบียบวินัยที่ดี
7. ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม และเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเองได้

2.5 โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

โดยทั่วไปโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนนั้น เป็นส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งของโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน ซึ่งได้ให้การศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษา โดย บุชเชอร์ (Bucher, 1975) ได้เสนอไว้ว่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ควรประกอบไปด้วยโปรแกรมต่อไปนี้ คือ

1. โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน
2. โปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
3. โปรแกรมการจัดการแข่งขันกีฬภายนอกและระหว่างสถาบัน
4. โปรแกรมกิจกรรมนันทนาการ
5. โปรแกรมกิจกรรมบรรณาการทางพลศึกษาสำหรับเด็กผิดปกติ

วรัศคี เพียรชอบ (2527) ได้เสนอว่า โรงเรียนควรจัดโปรแกรมการสอนพลศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

1. การจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน
(Physical Education Class Instructional Program)
2. การจัดโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน
(Intramural Athletic Program)
3. การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน
(Interscholastic Athletic Programs)
4. การจัดโครงการพลศึกษาพิเศษ
(Adapted Physical Education Programs)

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรที่กำหนดขึ้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ในทักษะกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนนั้น ต้องคำนึงถึงความแตกต่างในทุก ๆ ด้านของกิจกรรมที่จัดขึ้นสำหรับนักเรียน โดยจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน ทั้งในด้านทักษะ ความแข็งแรง สมบูรณ์ของสภาพร่างกาย รวมไปถึงความสามารถในการรับรู้การเข้าใจ กิจกรรมที่จัดขึ้นเหล่านี้ จะเป็นการเตรียมให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขต่อไป

โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน ทั้งนี้เพราะการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการวางรากฐานทางพลศึกษาที่สำคัญยิ่งในชีวิตของเด็ก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ เด็กที่มีความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการพลศึกษา ในระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียนนั้น หลังจากออกจากโรงเรียนหรือไปประกอบอาชีพแล้ว ก็ยังมีความรักในการกีฬาอยู่และนำทักษะความรู้ความสามารถของกีฬานั้น ๆ ไปเล่น หรือใช้ให้เป็น

ประโยชน์ ดังนั้นการสอนพลศึกษาควรจะเน้นให้เด็กมีทักษะเบื้องต้นในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ เพราะทักษะเป็นหัวใจสำคัญของการสอนพลศึกษาเน้นการมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา เพราะทัศนคติเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างความรู้กับการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังจะต้องปลูกฝังระเบียบวินัย การเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี ตลอดจนรักษารูปปฏิบัติด้วย (สมคิด จิตประสงค์, 2517)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวไว้ว่า หลักที่สำคัญในการจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเพื่อให้บรรลุผลได้ดี มีดังนี้ คือ

1. โครงการสอนพลศึกษาที่ดีนั้น จะต้องมีการวางความมุ่งหมายที่แน่นอนและชัดเจน และความมุ่งหมายเหล่านั้น ควรจะเป็นความมุ่งหมายที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ และบรรลุผลได้อย่างแท้จริง ความมุ่งหมายนั้นจะต้องเป็นความมุ่งหมายที่ได้เขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และเป็นที่เข้าใจและเป็นที่ยอมรับโดยทั่วถึงกันในหมู่ผู้ร่วมงานด้วยกัน
2. พื้นฐานปรัชญาการสอนพลศึกษาอย่างหนึ่ง คือ การสอนนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อกลาง ฉะนั้นเพื่อให้โครงการพลศึกษาสอนพลศึกษาในโรงเรียนได้เป็นไปตามพื้นฐานปรัชญา การสอนพลศึกษาดังกล่าวนีความมุ่งหมายของโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนควรจะต้องประกอบด้วยความมุ่งหมายที่ครอบคลุมในทุกด้าน คือ ด้านประชาณวิสัย หรือพุทธวิสัย หรือจิตวิสัย ด้านเจตนาวิสัย หรือทักษะวิสัย ด้านสมรรถภาพทางกายวิสัย และด้านสังคมวิสัย
3. ความมุ่งหมายของการสอนพลศึกษาในแต่ละด้านต่าง ๆ ดังกล่าวเหล่านี้ ควรจะเป็นความมุ่งหมายที่มีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของนักเรียน
4. หลักการทางด้านสรีรวิทยา จิตวิทยาและสังคมวิทยา นับว่ามีความสำคัญต่อการจัดโครงการการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมาก ฉะนั้นในการจัดโครงการสอนให้ได้ผลดีควรจะได้คำนึงถึงหลักการเหล่านี้ควบคู่กันไปด้วย
5. โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน ควรจะได้คำนึงถึงการจัดการสอนกิจกรรมที่มีคุณค่าทางนันทนาการ หรือกิจกรรมที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในเวลว่างได้ง่ายและสะดวกด้วย
6. การจัดโครงการสอนพลศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา ควรประกอบด้วยกิจกรรมพลศึกษาที่เป็นพื้นฐานหลาย ๆ อย่างต่าง ๆ กัน เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสสำรวจและพัฒนาความสามารถและความสนใจในด้านต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐานในขั้นสูงต่อไป
7. สำหรับในระดับชั้นมัธยมศึกษา การจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียนควรมีความต่อเนื่องและมีระดับสูงต่อจากระดับประถมศึกษา ทั้งนี้โดยมุ่งให้นักเรียนได้เรียนในกิจกรรมที่ตนเองมีความถนัดและสนใจ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
8. การจัดโครงการสอนพลศึกษา ควรจะได้มีการวางแผนที่แน่นอนมีการวางแผน

ให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ และแผนเหล่านี้ควรจะได้รับการเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษรสำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือครูพลศึกษาสามารถนำไปใช้ได้

9. ครูผู้สอนนับว่ามีความสำคัญมาก โครงการสอนพลศึกษา จะมีความสำเร็จตามความมุ่งหมายมากน้อยเพียงใดนั้น จะขึ้นอยู่กับครูพลศึกษาซึ่งเป็นเจ้าของโครงการมาก ครูพลศึกษาจะต้องเป็นผู้ที่มีอุดมคติมีศรัทธาในวิชาพลศึกษา มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะดำเนินการในโครงการสอนพลศึกษา เพื่อให้โครงการสอนพลศึกษาได้เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างแท้จริงด้วยความบริสุทธิ์ใจด้วย

10. เพื่อเป็นการช่วย และส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความพร้อม ที่จะป็นสมาชิกที่ดีของสังคมในระบบประชาธิปไตยในโอกาสต่อไปข้างหน้า ครูควรจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในโครงการการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูพิจารณาเห็นเป็นการสมควร

11. ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษานับว่ามีความสำคัญมาก ในการที่นักเรียนจะนำความรู้ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ข้อเสนอแนะในการจัดโครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน ถึงแม้ว่าจะได้จัดเตรียมการสอนเอาไว้อย่างไรก็ตามถ้าไม่มีอาจารย์ผู้สอนที่มีความรู้ความเข้าใจ และนำไปใช้อย่างถูกต้องแล้ว กิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้วางเอาไว้ก็จะไม่สามารถบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายได้ ดังนั้น พักเก็ต (Pucker, 1976) จึงได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้ทำการสอนไว้ดังนี้

1. การใช้เวลาในการอธิบายในกิจกรรมให้น้อยกว่าปกติ แต่ให้ดำรงความสำคัญของเนื้อหาเอาไว้ เมื่อกิจกรรมที่ต้องสอนนั้นมีเนื้อหาที่กว้างขวางเกินไป เพื่อให้นักเรียนยังคงมีความสนใจ และได้รับประโยชน์จากการสอนได้อย่างดียิ่ง
2. ควรใช้กิจกรรมในการสอนให้ตรงกับที่นักเรียนสนใจ และมีความต้องการกิจกรรมในรูปแบบนั้น ๆ
3. เปลี่ยนกิจกรรมใหม่ก่อนที่นักเรียนจะขาดความสนใจ
4. ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลได้ก็ตามพยายามสอดแทรกการอธิบายให้นักเรียนได้เห็นภาพที่แท้จริงของสถานการณ์ของกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่เสมอ
5. ชี้แจงให้นักเรียนได้มองเห็นถึงข้อดีข้อเสีย ของการใช้กิจกรรมการเล่นคิดประเภท ซึ่งจะก่อให้เกิดอันตรายได้
6. จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

7. ให้นักเรียนได้มีโอกาใช้ความสามารถของตนเองในการค้นพบวิธีการใหม่ ๆ ในการ
รวมกิจกรรม

8. ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยการจัดสนาม
อุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมให้พร้อมอยู่เสมอ

9. อธิบาย พร้อมทั้งให้กำลังใจนักเรียนอยู่เสมอ เพื่อขจัดความกลัว และความยุ่งยาก
ลำบากใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่นักเรียนยังไม่เคยได้เข้าร่วมเลย

10. ใช้วัสดุอุปกรณ์เข้าช่วยในการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและ
เป็นการช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

11. ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร ตำรา หรือคู่มืออย่างสม่ำเสมอ

โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาเพื่อแข่งขัน
ขึ้นในโรงเรียน การแข่งขันอาจจะจัดตามกลุ่ม ตามสี ตามระดับชั้น หรือระหว่างห้อง เพื่อส่งเสริม
และสอดคล้องกับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา การจัดโครงการการสอนพลศึกษาในโรงเรียนนั้น
ถือว่าเป็นโครงการหลักที่สร้างเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ และการจัดโครงการ
การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ก็จะเป็นศูนย์ปฏิบัติการต่อเนื่องจากโครงการสอนในชั้นเรียน
เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนมีประสบการณ์จากการแข่งขันกีฬา และนำประสบการณ์มาใช้
ในชีวิตประจำวันได้ดีขึ้น นอกจากนั้น การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนจะเป็นแรงจูงใจที่ทำให้
นักเรียนมีความสนใจในการเรียนพลศึกษามากยิ่งขึ้นและยังเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า การจัดพลศึกษา
ในโรงเรียนนั้นดีหรือไม่เพียงใด

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการจัดโครงการแข่งขันกีฬา
ภายในโรงเรียน ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำความรู้และประสบการณ์ที่ได้เรียนในชั่วโมงพลศึกษา
มาแล้ว มาใช้เพื่อความสุขสนานและเพื่อออกกำลังกายตามความถนัดและความสนใจของตนเอง

2. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนได้แข่งขันกีฬาต่าง ๆ เพื่อจะได้รับ
ความรู้และประสบการณ์ของการแข่งขันโดยตรงด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะถือว่าประสบการณ์ในการ
แข่งขันเป็นประสบการณ์ที่มีค่าต่อชีวิตมากอย่างหนึ่ง นักเรียนทุกคนจึงควรจะได้รับประสบการณ์นี้
โดยตรงด้วยตนเอง

3. เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาทดสอบความสามารถของตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นหรือเพื่อน
ร่วมโรงเรียนที่อยู่ในวัยและระดับเดียวกัน

4. เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีคุณลักษณะต่าง ๆ ประจำตัว เช่น การมีน้ำใจนักกีฬา การรู้จักแพ้ รู้ชนะ รู้จักอภัย การมีระเบียบวินัยในตนเอง การเคารพต่อกฎและระเบียบข้อบังคับ และอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะว่าการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนเป็นการแข่งขันที่มีผลได้ผลเสียน้อย ทำให้การแข่งขันมักจะเป็นตามอุดมคติของการแข่งขันกีฬาที่แท้จริง มากกว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนดังได้กล่าวมาแล้ว

5. เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการแข่งขันกีฬา และได้้นำการกีฬาไปใช้เล่นในเวลาว่างเพื่ออุดมคติของการกีฬาอย่างแท้จริง คือ กีฬาเพื่อสุขภาพ กีฬาเพื่อมิตรภาพ และกีฬาเพื่อความสนุกสนาน

6. เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้มีความกระตือรือร้น มีความสนใจในการเล่นกีฬา และแข่งขันกีฬา ภายในขอบข่ายและตามอุดมคติของการกีฬามากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบของการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

การจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน จะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบที่ทำให้การจัดบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ได้ พักเก็ต (Puckett, 1976) เห็นว่า ส่วนประกอบที่สำคัญเหล่านี้จะต้องประกอบไปด้วย

1. ผู้จัดดำเนินการการแข่งขัน
2. งบประมาณในการจัดดำเนินการแข่งขัน
3. สถานที่ในการจัดกิจกรรม
4. อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม
5. ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการแข่งขัน
6. รายการการแข่งขัน
7. การประชาสัมพันธ์การแข่งขัน
8. กรรมการผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ
9. การรายงานผลการแข่งขันและการให้รางวัล

โครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

โครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน หมายถึง การจัดการแข่งขันระหว่างโรงเรียน เป็นการสนับสนุนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พบปะแข่งขันกับนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ ที่มีความสามารถทางกีฬาทัดเทียมกัน และจัดได้ว่า การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนเป็นองค์ประกอบอันหนึ่งของแผนการเรียนพลศึกษาในโรงเรียน โครงการที่จะสำเร็จลุล่วงได้นั้นจะต้องรับ

ความร่วมมือจากทุกฝ่าย ครูทุกคนในโรงเรียนจะต้องชี้แจงนโยบายของการแข่งขันความมีน้ำใจ นักกีฬาและอื่น ๆ เพื่อให้การแข่งขันดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยตามวัตถุประสงค์

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้เสนอว่าตามปกติแล้ว การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ควรจะเป็นผลพลอยได้จากการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ซึ่งได้จัดให้นักเรียนส่วนมากของ โรงเรียนเรียบร้อยแล้วเท่านั้น งบประมาณและทรัพยากรที่เหลือส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนน้อย จึงนำมาใช้กับการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน ส่วนน้อยที่มีความสามารถดีเกินกว่านักเรียน คนอื่น ๆ หลังจากการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ในกรณีที่โรงเรียนใช้งบประมาณและทรัพยากร ที่มีอยู่ส่วนใหญ่เพื่อการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน หรือโรงเรียนจัดให้มีโครงการแข่งขันกีฬา ระหว่างโรงเรียน โดยไม่ได้จัดโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนให้นักเรียนส่วนใหญ่ของ โรงเรียนได้มีส่วนร่วมก่อน ถือว่าการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนนั้นผิดหลักการ หรือปรัชญาการพลศึกษาของโรงเรียนโดยสิ้นเชิง

พัคเก็ต (Pucket, 1976) ได้เสนอว่า โครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนแตกต่างจาก โครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนหลาย ๆ ด้านดังต่อไปนี้

1. มีโรงเรียนอื่น ๆ มาร่วมในการแข่งขันด้วย
2. นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันเป็นครั้งคราว
3. นักเรียนมีส่วนร่วมในการแข่งขันเป็นจำนวนน้อย
4. ระดับการแข่งขันสูงกว่าการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน

นอกจากนี้การจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนยังรวมไปถึง การจัดการแข่งขันในรูป วันกีฬา ทั้งสपोर्टเดย์ (Sports Day) และเพลย์เดย์ (Playday) การแข่งขันเหย้า-เยือน การแข่งขัน ฉันทมิตร

องค์ประกอบของการจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน

พัคเก็ต (Pucket, 1976) ได้เสนอไว้ว่า การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนนั้น จะต้องประกอบไปด้วย

1. ผู้นำซึ่งมีคุณวุฒิที่เหมาะสม
2. อุปกรณ์สำหรับกิจกรรมเพียงพอ
3. สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอ
4. มีกรรมการและเจ้าหน้าที่ผู้ตัดสินอย่างเพียงพอ
5. มีการประชาสัมพันธ์
6. ประเภทและเวลาของการแข่งขัน

7. งบประมาณของการแข่งขัน

ทั้งนี้ การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน จะต้องอยู่ภายใต้วิธีการบริหารและ
การจัดดำเนินการที่ถูกต้อง เป็นไปตามลำดับขั้นตอนด้วย

โครงการจัดกิจกรรมนันทนาการ

โครงการจัดกิจกรรมนันทนาการ หมายถึง การจัดกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อสนอง
ความต้องการ หรือความสนใจของนักเรียน หรือเพื่อชดเชยให้แก่เด็กนักเรียนที่มีความต้องการทั้ง
ในด้านการออกกำลังกาย และต้องการหาความสนุกสนานรื่นเริง หลังจากเวลาเรียนตามปกติใน
โรงเรียนจึงจะขาดโครงการนี้ไม่ได้เลย เพราะตามธรรมชาติของนักเรียนแล้ว มีความต้องการในการ
เคลื่อนไหว การตอบสนอง ความต้องการและความสนใจ และที่สำคัญที่สุดคือต้องการปูพื้นฐาน
ของความสนุกสนานรื่นเริง รู้จักหาความบันเทิงเพื่อให้มีสุขภาพจิตที่ดีต่อไปแต่การจัดนั้นจะต้อง
ขึ้นอยู่กับนโยบายของการบริหารของโรงเรียน ปรัชญาของโรงเรียนความรู้ความสามารถของ
อาจารย์พลศึกษา คณะอาจารย์ในโรงเรียน และนักเรียนเป็นส่วนสำคัญที่ประกอบกันขึ้นทั้งหมด

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

ไพฑูรย์ จัยสิน (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาในการจัดและดำเนินการพลศึกษา
ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม” โดยส่งแบบสอบถามครูพลศึกษา 13 โรงเรียน จำนวน 44 คน
ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ
การจัดกิจกรรมพิเศษอื่นๆ ได้จัดตามปกติ และนักเรียนให้ความสนใจดี โดยเฉพาะโปรแกรม
แข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียน ส่วนโปรแกรมสำหรับเด็กที่ผิดปกติของโรงเรียน
ก็ได้จัด แต่ไม่มีการแก้ไขข้อบกพร่องที่มีอยู่

สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ (2522) ได้จัดการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการ
โปรแกรมพลศึกษาในสถานบันอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยใช้แบบสอบถามครูพลศึกษา
ที่สอนอยู่ในสถานบันอาชีวศึกษา จำนวน 38 คน พบว่าสถานบันอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร มีการ
จัดโปรแกรมพลศึกษาทั้งหมด คือโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายใน
โรงเรียน การแข่งขันกีฬานอกโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ แต่สำหรับการจัด
กิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีการจัดน้อยมาก นอกจากนี้ยังพบว่าครูสอนวิชาพลศึกษา

มีจำนวนไม่เพียงพอ ขาดสถานที่การสอนกิจกรรมในร่ม และสถานที่ทำความสะอาดของร่างกาย ขาดการสนับสนุนจากผู้บริหารซึ่งผลการวิจัยนี้คล้ายคลึงกับผลการวิจัยของวิสิฐ เชมะภะตะพันธ์

วิสิฐ เชมะภะตะพันธ์ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษาในกรุงเทพมหานคร” โดยใช้แบบสอบถามถามครู พลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษาจำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนพลศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้ จัดสอนตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชาอื่นแทน คือ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล และ ลีลาศ ส่วนปัญหาที่พบคือด้านสถานที่ อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนครูพลศึกษา ไม่เพียงพอรวมทั้งฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร

ปานศิริ จันทกุล (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและการดำเนินการ โปรแกรม พลศึกษาในวิทยาลัยเอกชน” โดยใช้แบบสอบถาม 2 ชุด ชุดที่ 1 ถามอาจารย์พลศึกษา หรืออาจารย์ ที่ปรึกษาสโมสรนักศึกษาและรองอธิการหรือรองผู้อำนวยการฝ่ายกิจกรรมนักศึกษา และชุดที่ 2 สำหรับนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ผลการวิจัยพบว่า วิทยาลัยเอกชนมีการจัดโปรแกรมพลศึกษา ประกอบด้วย โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน การแข่งขันกีฬาภายใน การแข่งขันกีฬา ภายนอก และการสนับสนุนการ และปัญหาในการจัดดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัย เอกชนคือ

1. โปรแกรมการสอน ประสบการณ์ในด้านการสนับสนุนของฝ่ายบริหาร ขาดอุปกรณ์ สนาม และเครื่องอำนวยความสะดวก
2. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน ประสบปัญหาในการจัดกิจกรรม ตามความ สนใจของนักศึกษา
3. โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอกและระหว่างสถาบันประสบปัญหาในการคัดเลือก นักกีฬา การเข้าชมและเชียร์กีฬา
4. โปรแกรมสนับสนุนการ ประสบปัญหาในด้านสถานที่และเวลาในการจัดกิจกรรม

ศิลป์พงษ์ ศรีวุฒ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรม พลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร” โดยส่งแบบสอบถามให้ครูพลศึกษา ผู้บริหาร และนักเรียนจำนวน 320 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพ มหานครทุกโรงเรียนมีการจัดดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาครบทั้ง 5 โปรแกรม ปัญหาการจัด ดำเนินการด้านการเรียนการสอน ได้แก่ ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล

ขาดโรงฝึกกีฬา ขาดงบประมาณ ไม่มีห้องพัสดุ ขาดตำราแบบเรียนและคู่มือ เวลาและชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ปัญหาด้านการแข่งขันกีฬภายในโรงเรียน คือ ขาดเวลาสำหรับแข่งขัน ขาดอุปกรณ์ฝึกซ้อม ขาดสวัสดิการนักกีฬา ปัญหาด้านสันตนาการคือ ขาดเวลาสำหรับจัดกิจกรรม ขาดโอกาสเข้าร่วมของนักเรียน ขาดความร่วมมือ ปัญหาด้านบรรณการคือ ผู้ปกครองและนักเรียนไม่เข้าใจ ขาดงบประมาณค่าใช้จ่ายและไม่สามารถจัดดำเนินการให้เป็นตามวัตถุประสงค์

เริงชัย สังข์สวัสดิ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษ ตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา” โดยใช้แบบสอบถามผู้บริหารและครูพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาพิเศษทั่วประเทศ จำนวน 41 คน จาก 14 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่มีครูพลศึกษาไม่เพียงพอ ครูพลศึกษาไม่มีวุฒิทางพลศึกษา ขาดความรู้และประสบการณ์ในการสอนเด็กพิเศษ งบประมาณไม่เพียงพอ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกมีจำนวนไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับสภาพความบกพร่องของนักเรียน ตลอดจนฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร

พีชเรข พิริยะพันธุ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” โดยใช้แบบสอบถามครูพลศึกษาจำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ จัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนดังนี้ โครงการสอนพลศึกษาในโรงเรียน และโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน โรงเรียนจัดทุกโรงเรียนส่วนการแข่งขันกีฬานอกระหว่างโรงเรียนกับโรงเรียนจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการเป็นส่วนมาก ส่วนโครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ออทิสติกมีจัดน้อยมาก สำหรับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนได้แก่ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาดความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์ทางด้านเทคนิค และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมพลศึกษา

สุรพล ศรีพลประพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 10” โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 216 คน ได้รับแบบสอบถามคือมาร้อยละ 90 ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษา 10 มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาดังนี้ คือ การสอนพลศึกษาในโรงเรียน การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน การจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการ ส่วนการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กพิเศษไม่มี

การจัด ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาพบว่า จำนวนครูพลศึกษา งบประมาณ วัสดุทัศนูปกรณ์และอุปกรณ์พลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดสถานที่ทำความสะอาดร่างกาย สถานที่ฝึก กีฬาในร่ม และห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดหนังสือและเอกสารทางพลศึกษาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ครูพลศึกษาไม่ได้รับการนิเทศการสอน และมีงานพิเศษมากเกินไป

วิวัฒน์ไชย วรบรร (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย” โดยใช้แบบสอบถามอาจารย์พลศึกษา จำนวน 55 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับน้อยทุกโครงการ ยกเว้นโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางพลศึกษาสำหรับเด็กนักเรียนที่ผิดปกติ ซึ่งโรงเรียนสาธิตในส่วนภูมิภาคมีปัญหาอยู่ในระดับมาก

ศักดิ์ดา ภาณี (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาล ในกรุงเทพมหานคร” โดยใช้แบบสอบถามกับผู้บริหารและครูผู้สอนพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาล ในกรุงเทพมหานคร 80 คน ผลการวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมในโรงเรียนอนุบาลเน้นวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนาน เพิ่มพูนสมรรถภาพทางกาย พัฒนาทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และเพื่อให้เด็กมีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา ปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมพลศึกษาได้แก่ ขาดเงินสนับสนุนในการจัดกิจกรรมพิเศษ ขาดแคลนแหล่งวิชาที่จะค้นคว้าอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน บุคลากรทางพลศึกษาไม่เพียงพอ และไม่มีวุฒิทางพลศึกษาและขาดการนิเทศจากศึกษานิเทศก์

สุธรรม เดชดี (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักศึกษา เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการ โปรแกรมพลศึกษา ในสถาบันการศึกษา พยาบาลในกรุงเทพมหานคร” โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักศึกษา ในสถาบันศึกษาพยาบาล ผลการวิจัยพบว่า สถาบันการศึกษาพยาบาล ส่วนมากไม่มีครูพลศึกษา ประจำสถาบัน ครูพลศึกษาส่วนมากเป็นครูพิเศษและปัญหาที่พบมากที่สุดคือ นักศึกษาขาดสนาม ฝึกซ้อมสนามไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสม นักศึกษาไม่มีเวลาฝึกซ้อม ขาดงบประมาณในการจัด กิจกรรมสันทนาการและการแข่งขันกีฬากายนอก ความไม่สะดวกในการใช้สถานที่ และอุปกรณ์

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โรบินสัน (Robinson. 1971 : 1581) ได้ทำการวิจัย เพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในมลรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามตามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน ประมาณ 84 เปอร์เซ็นต์ ที่มีนักเรียนห้องละ 50 คน ประมาณ 63 เปอร์เซ็นต์ของโรงเรียนทั้งหมด ได้จัดโปรแกรมพลศึกษาพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ และ 61 เปอร์เซ็นต์ที่ได้จัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ทางพลศึกษาอย่างไม่เพียงพอผู้บริหารยังให้การสนับสนุนน้อย

โคเกอร์ (Coker. 1972 : 1484) ได้ทำการสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมลรัฐหลุยเซียน่า โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 65 โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอนพลศึกษาจำนวน 75 คน พบว่าโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังขาดผู้ทำงานด้านนี้รวมทั้งการวางแผนงาน สำหรับผู้สอนพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนพลศึกษาอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

ไฮน์ (Hein. 1972 : 2149) ได้ทำการสำรวจการจัดโปรแกรมพลศึกษามัธยมในโรงเรียนของมลรัฐฮาวาย โดยใช้แบบสอบถามตามผู้บริหารโรงเรียนในเมือง และนอกเมือง 65 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิพลศึกษา ทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

ในปี ค.ศ. 1975 เบสท์แมน (Bestman) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาไฮม์ รัฐแคลิฟอร์เนีย” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่แสดงผลของคุณภาพ และประโยชน์ในปัจจุบันของโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอานาไฮม์จำนวน 25 โรงเรียน โดยการใช้แบบสำรวจของเนลสัน (Neilson Score Card) ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะผู้ทำการสอนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้นอีก
2. โดยทั่ว ๆ ไป ครูผู้สอนพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอและไม่เหมาะสม

4. ในด้านโปรแกรมการสอน ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
5. ครูพลศึกษามีชั่วโมงการเรียนการสอนมากเกินไป
6. มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบจะไม่มีการจัดขึ้นเลย
7. ขาดตำราและคู่มือในการเรียนการสอนของครูพลศึกษา

ปอร์ติลา ชัวเรซ (Portela-Suarez : 1975) ทำการวิจัยเรื่อง “การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาของเปอร์โต ริโก” โดยใช้แบบประเมินผลของโรงเรียนมัธยมแห่งชาติ นำมาประเมินผลโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาในเปอร์โต ริโก จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนมากยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโปรแกรมโดยรัฐมาใช้ นั้น เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโปรแกรมพลศึกษามีน้อย จำนวนนักเรียนในการเรียนพลศึกษาในชั้นเรียนไม่แน่นอน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ผลกระทบต่อการสอน และกระบวนการเรียนรู้ของวิชาพลศึกษา และความคิดเห็นของผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีการปรับปรุงโปรแกรมในทุกด้าน เพื่อจะจัดการพลศึกษาให้แก่ นักเรียนทั้งในปัจจุบันและอนาคตได้อย่างมีคุณค่าที่สุด

จะเห็นได้ว่าวิชาพลศึกษานั้นมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง ในการพัฒนาเยาวชนให้เป็นเยาวชนที่ดี มีคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เพราะนักเรียนเหล่านี้เป็นนักเรียนที่ด้อยโอกาส เช่น กำพร้าบิดา-มารดา ฐานะยากจน ประสบภัยทางธรรมชาติต่าง ๆ ฯลฯ ไม่มีโอกาสที่จะได้เรียนในโรงเรียนปกติได้ ถ้าเด็กเหล่านี้ไม่มีโอกาสได้เข้าโรงเรียน โอกาสในการพัฒนาด้านต่าง ๆ เช่น การพัฒนาทางด้านร่างกาย ทางด้านสติปัญญา ทางด้านจิตใจ ทางด้านอารมณ์ และทางด้านสังคมก็ไม่มี แต่อย่างไรก็ตาม การที่วิชาพลศึกษามีประโยชน์ต่อนักเรียนหรือไม่มากนักเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับว่าสามารถจัดหรือสอนวิชาพลศึกษา ให้ได้รับประโยชน์หรือไม่มากนักเพียงใด ถ้าโรงเรียนสามารถจัดหรือบริหารจัดการโปรแกรมพลศึกษาได้ดี นักเรียนก็จะได้รับประโยชน์มาก ซึ่งโปรแกรมพลศึกษามีทั้งหมด 5 ด้านด้วยกัน คือ โปรแกรมการจัดการเรียนการสอน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอก โปรแกรมกิจกรรมนันทนาการ และโปรแกรมบรรดิกการ แต่สำหรับการบริหารจัดการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์นั้นจัดเพียง 4 ด้านเท่านั้น คือ โปรแกรมการจัดการเรียนการสอน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายนอก และ

โปรแกรมการจัดกิจกรรมนันทนาการ ส่วนโปรแกรมบรรดิกการไม่มีโรงเรียนใดได้จัด เพราะเนื่องจากโรงเรียนต่าง ๆ ไม่มีเด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านหู ด้านตา เป็นต้น และจากงานวิจัยต่าง ๆ ก็พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้จัดโปรแกรมบรรดิกการเช่นกัน การจัดกิจกรรมทางพลศึกษาจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการจัดโปรแกรมทางพลศึกษา เพราะว่ากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นสื่อที่จะนำไปสู่การบรรลุจุดหมายปลายทางของพลศึกษา ฉะนั้นการจัดกิจกรรมในระดับต่าง ๆ ขึ้นนั้น จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบว่าบังเกิดอะไรให้แก่เด็กมากที่สุด